

CAPITOLUL UNU

A fost odată un oraș, și a fost o fată, și a fost un furt. Eu locuiam în orașul ăla, și am fost angajat să investighez furtul, și am crezut că fata nu avea nicio legătură cu el. Aveam aproape treisprezece ani și mă înșelam. Mă înșelam în privința întregii povești. Întrebarea pe care ar fi trebuit s-o pun era: „De ce ar spune cineva că ceva i-a fost furat când acel ceva nici nu era de fapt al lui?” În schimb, am pus întrebarea greșită — patru întrebări greșite, mai mult sau mai puțin. Aceasta este povestea celei dintâi.

Ceainăria și Papetăria Cucuta este acel soi de loc unde podeaua dă întotdeauna senzația că e

murdară, chiar și atunci când de fapt e curată. În ziua cu pricina nu era curată. Mâncarea de la Cucută e mult prea îngrozitoare pentru a fi mâncată, mai ales ouăle, care sunt probabil cele mai dezgustătoare ouă din tot orașul, și în astea intră și cele expuse la Muzeul Micului Dejun-Oribil, unde vizitatorii au posibilitatea să învețe cele mai groaznice modalități de a pregăti ouăle. La Cucută se vând hârtie și stilouri care sunt folosite și stricate și total nefolositoare, dar ceaiul e băubil, iar localul e situat vizavi de gară, așa că e un loc acceptabil unde să stai împreună cu părinții înainte de a urca într-un tren care te duce spre o viață nouă. Purtam costumul pe care îl promisem ca dar de absolvire. Atârnase în dulapul meu timp de mai multe săptămâni, ca o persoană fără conținut. Mă simțeam deprimat și mi-era sete. Când a sosit ceaiul, pentru o clipă tot ce am putut vedea era aburul. Mă despărțisem de cineva foarte repede și acum regretam că nu prelungisem despărțirea. Mi-am spus că nu avea nicio importanță și că în mod sigur nu era momentul să stau încruntat. Ai treburi de rezolvat, Snicket, mi-am spus. N-ai vreme de umblat abătut.

Oricum, o s-o vezi din nou destul de curând, mi-am spus — dar mă înșelam.

Apoi aburul s-a risipit și eu m-am uitat la persoanele care erau cu mine. Este ciudat să-ți privești familia și să încerci să-ți imaginezi cum o percep străinii. Am văzut un bărbat lat în umeri, într-un costum maro, scămoșat, în care nu părea să se simtă în largul lui, și o femeie care bătea încontinuu darabana pe masă cu unghiile, iar sunetul semăna cu cel scos de un căluț în galop. Avea o floare în păr. Zâmbeau amândoi, mai ales bărbatul.

— Mai ai o mulțime de timp până la plecarea trenului, fiule, a spus el. Vrei să comanzi ceva de mâncare? Ouă?

— Nu, mulțumesc, am răspuns.

— Suntem atât de mândri de băiețelul nostru, a spus femeia și, dacă cineva ar fi privit-o cu atenție, poate că i s-ar fi părut agitată.

Sau poate că nu. S-a oprit din bătutul darabanei pe masă și și-a trecut degetele prin părul meu. Curând ar fi trebuit să mă tund.

— Sunt convinsă că vibrezi de încântare.

— Cred că da, am spus, dar nu simțeam niciun fel de vibrație.

Nu simțeam nimic.

— Pune-ți șervetul pe genunchi, mi-a zis ea.

— L-am pus.

— Ei, atunci bea-ți ceaiul, a spus, și în acea clipă o altă femeie a intrat în Cucută.

Nu s-a uitat către mine sau familia mea sau către ceva anume. A trecut pe lângă masa noastră, atingând-o ușor. Era foarte înaltă, cu o coamă mare de păr ciufulit. Pantofii ei făceau zgomot pe podea. S-a oprit la un stand cu plicuri și l-a înșfăcat pe primul pe care l-a văzut, aruncând o monedă femeii din spatele tejghelei, care a prins-o aproape fără să se uite, și apoi a ieșit pe ușă. Cu tot ceaiul aflat pe mese, ai fi zis că din unul dintre buzunarele ei ieșeau aburi. Eram singurul care o observase. Femeia nu s-a uitat înapoi.

Există două motive întemeiate ca să-ți pui șervetul pe genunchi. Unul este că ți-ai putea vărsa mâncarea în poală, și e de preferat să-ți pătezi șervetul și nu hainele. Celălalt este că poate servi drept o ascunzătoare perfectă. Practic nimeni nu este într-atât

de curios încât să-ți ia șervetul din poală ca să vadă ce e ascuns acolo. Am oftat adânc și m-am holbat în poală, ca și cum aș fi fost cufundat în gânduri, și apoi repede și ușor am desfăcut și am citit biletul pe care femeia îl lăsase să cadă acolo.

IEȘI PE FEREAȘTRA DE LA TOALETĂ

ȘI VINO PE ALEEA DIN SPATELE CUCUTEI.

TE AȘTEPT ÎN DECAPOTABILA VERDE.

AI CINCI MINUTE. — S

„Decapotabilă”, știam bine, era un cuvânt șic pentru „mașină”, și nu puteam să nu mă întreb ce fel de persoană ar fi pierdut vremea scriind „decapotabilă” când putea foarte bine folosi „mașină”. Și nici nu puteam să nu mă întreb ce fel de persoană ar semna un bilet secret, chiar dacă îl semna doar cu un S. Un bilet secret e secret. N-ai de ce să îl semnezi.

— Ești bine, fiule?

— Mă scuzați puțin, am spus și m-am ridicat.

Am pus șervetul pe masă, dar am păstrat în mână biletul mototolit.

— Bea-ți ceaiul.

— *Mamă*, am spus.

— Lasă-l, dragă, să plece, a spus bărbatul în costum maro. Are aproape treisprezece ani. E o vârstă dificilă.

M-am ridicat și m-am îndreptat către partea din spate a Cucutei. Probabil că trecuse deja un minut. Femeia din spatele tejghelei m-a urmărit cum privesc în toate părțile. Întotdeauna în restaurante ești obligat să întrebi unde e toaleta, chiar dacă nu ai ce altceva să cauți. M-am gândit că nu trebuie să mă simt stânjenit.

— Dacă aș fi o baie, i-am spus femeii, unde m-aș afla?

Ea a arătat către un holișor. Am observat că încă mai ținea moneda în mână. Am pășit repede în holișor, fără să privesc în spate. N-o să mai văd mulți ani de-aici încolo Ceainăria și Papetăria Cucuta.

Am intrat în toaletă și am văzut că nu sunt singur. Nu mă puteam gândi decât la două lucruri pe care puteam să le fac într-o baie în vreme ce așteptam să rămân singur. Așa că am făcut unul dintre ele, adică m-am dus la chiuvetă și mi-am aruncat niște apă rece pe față. Am profitat pentru a înfășura biletul

într-un prosop de hârtie, pe care l-am ținut apoi sub jetul de apă, până când s-a făcut un cocoloș murat. L-am aruncat. Probabil că nimeni n-o să-l caute.

Un bărbat a ieșit din cabină și mi-a întâlnit privirea în oglindă.

— Te simți bine? m-a întrebat.

Probabil că păream agitat.

— Am comandat ouă, am spus, și el s-a spălat pe mâini cu un aer plin de compasiune și apoi a plecat.

Am închis robinetul și m-am uitat la singura fereastră din încăpere. Era mică și pătrată și avea o închizătoare foarte simplă. Până și un copil o putea deschide, ceea ce era foarte bine, pentru că eu eram un copil. Problema era că se afla la vreo trei metri deasupra mea, undeva sus, într-un colț al băii. Chiar dacă mă înălțam pe vârfuri, tot nu puteam ajunge în locul unde ar fi trebuit să stau ca să ajung în locul de unde să pot deschide închizătoarea. Orice vârstă e o vârstă dificilă pentru cineva care trebuie să treacă prin acea fereastră.

Am intrat în cabină. În spatele toaletei se afla un pachet voluminos înfășurat în hârtie maro și legat cu sfoară, dar împachetat neglijent, ca și cum nimănui

nu-i păsa dacă îl deschideai sau nu. Așa cum stătea rezemat de perete, nu părea deloc interesant. Semăna cu ceva de care ar fi fost nevoie la Cucută, sau cu vreun echipament pe care îl uitase un instalator. Părea să nu fie ceva care să te privească. L-am tras în mijlocul cabinei și am închis ușă în spatele meu în vreme ce rupeam învelitoarea. Nu am încuiat-o. Un bărbat cu umeri largi putea forța o ușă ca asta chiar dacă era încuiată.

Era o scară pliantă. Știam că e acolo. Eu însumi o pusesem acolo.

A durat probabil un minut până să găsesc biletul, unul să ajung la toaletă, unul să aștept să plece bărbatul, și două să instalez scara, să deschid fereastra și să ies, pe jumătate sărind și pe jumătate alunecând, ca să aterizez într-o mică baltă de pe alee. Asta a făcut cu totul cinci minute. Mi-am scuturat apa murdară de pe pantaloni. Decapotabila era mică și verde și arăta ca și cum fusese odinioară o mașină de curse, dar acum trupul ei arcuit era plin de îndoituri și crăpături. Decapotabila fusese lăsată de izbeliște. Nimeni nu avusese grijă de ea, iar acum era prea târziu. Când am urcat în mașină, femeia

din spatele volanului era încruntată. Părul ei fusese strâns sub o cască mică de piele. Ferestrele erau lăsate, iar aerul care mirosea a ploaie se potrivea cu atmosfera din mașină.

— Eu sunt S. Theodora Markson, a spus ea.

— Eu sunt Lemony Snicket, am zis și eu, și am scos din buzunar un plic și i l-am dat.

Înăuntru se afla ceva numit de obicei scrisoare de recomandare, câteva paragrafe doar, în care eram descris ca un excelent cititor, un bun bucătar, un muzician mediocru și un cârcotaș îngrozitor. Mi se ceruse să nu-mi citesc scrisoarea de recomandare, și îmi luase destul timp ca să desfac plicul și apoi să-l lipesc la loc.

— Știu cine ești, a spus ea și a aruncat plicul pe bancheta din spate. Stătea cu privirea ațintită în parbriz, ca și cum am fi pornit deja la drum. Planurile s-au schimbat. Ne grăbim foarte tare. Situația este mult mai complicată decât poți tu să înțelegi sau decât am posibilitatea să-ți explic în situația actuală.

— Situația actuală, am repetat eu. Vrei să spui, acum?

— Sigur că asta vreau să spun.